ΕΝΕΑ ΡΙΓΕΣ (ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ)

Με βάση άρθρο που δημοσιεύτηκε στην Εθνική Ηχώ, στο φύλλο Οκτωβρίου 2010, με τίτλο «Πιστεύω σε μια σημαία Ελληνική».

"Κι ο σταυρός που λαμπυρίζει
στην ψηλή σου κορυφή
είν' ο φάρος που φωτίζει
μιαν ελπίδα μας κρυφή"
Ιωάννης Πολέμης

Εννέα ρίγες. Κάθε που πλησιάζει η στιγμή ένα ρίγος πάλλει την ψυχή μας.

Κάθε χρόνο οι εννέα ρίγες. Και φέτος, όπως και πέρυσι, όπως κάθε χρόνο…

Καθώς πλησιάζουν οι μέρες εκείνες. Οι μέρες που το Έθνος μας γιορτάζει κάθε χρόνο τη μεγάλη επέτειο. Την επέτειο της ημέρας εκείνης που, πριν από τόσα χρόνια, η Μεγάλη Ελλάς πήρε στα χέρια της την παγκόσμια ιστορία και την ανέβασε στο πιο ψηλό αέτωμα της πορείας του ανθρωπίνου πνεύματος. Εκεί που ανέκαθεν το Ελληνικό πνεύμα αναδιφούσε τους υψήνορους στοχασμούς της δημιουργίας και όπου, για άλλη μια φορά, η ιστορία έσκυψε ταπεινά το κεφάλι για να προσκυνήσει την θεοφόρο κινητήρια δύναμή της που λέγεται Ελληνική ψυχή! Αυτήν την ψυχή η οποία συμβολίζεται με την αείποτε Ελληνική παρακαταθήκη «Ελευθερία ή θάνατος» που σημαίνουν οι εννέα ρίγες της Σημαίας μας και που σηματοδοτεί και η έννοια της λέξης **ΕΛΛΗΝ**!

Εννέα Ρίγες!

Όλα αυτά έχουν χαραχτεί στην πανανθρώπινη ιστορία με χρυσοκόκκινα γράμματα απ' το πυρωμένο αίμα της Ελληνικής λεβεντιάς! Αίμα, ζυμωμένο με ατέλειωτους αγώνες και θυσίες αιώνων, αίμα - τάμα στο όνομα της πίστης, της λευτεριάς, της αξιοπρέπειας!

Εννέα Ρίγες!

Όμως, έρχονται στιγμές που, σαν προσπαθήσει κανείς να δει αυτές τις εννέα ρίγες, το σύμβολό μας, ως διαχρονική αξία του Έθνους, του κράτους, του λαού, ως πορεία του Έλληνα μέσα στους αιώνες, κοντοστέκεται προβληματισμένος. Δεν προβληματίζεται, βέβαια, για το αν αυτό ανταποκρίνεται, όντως, ως σύμβολο, στις εκάστοτε ιστορικές συγκυρίες, αλλά, αν εμείς, στην πρόσφατη ιστορική πορεία μας και, κυρίως, τώρα, οι παρόντες Έλληνες, με τη σκυτάλη της ιστορίας στα χέρια, είμαστε αντάξιοί του! Και οι σκέψεις που κάνει, που κάνουμε και τα συναισθήματα που νιώθει, που νιώθουμε, είναι ανάμικτα και, καμιά φορά, τελείως μπερδεμένα… Για όλους, όσοι νοιάζονται για τον έρμο τούτο τόπο…

Εννέα Ρίγες… Ω, πόσο ευφραίνεται η καρδιά κάθε Έλληνα στις εθνικές επετείους, σαν ακούει, μες απ' το θρόισμα του ανέμου, το πλατάγισμα απ' το κυμάτισμα των σημαιών στα μπαλκόνια! Τί ιερή περηφάνια που νιώθει τέτοιες στιγμές! Τί συγκίνηση!...

Μα… τί κρίμα! Μόλις φύγει η μέρα της γιορτής κι αρχίζει και ξαναζεί τη ρηχή πραγματικότητα του "τώρα". Πόσο ντρέπεται αυτή, αυτή η ψυχή σαν το φύσημα του επιπέδου των στιγμών δεν ανταποκρίνεται στο κυμάτισμα αυτό! Όταν το βαρύθυμο ίχνος του επισφαλώς αμφιταλαντευόμενου "σήμερα", μειώνει και αμαυρώνει το ένδοξο "χθες", αυτές τις Εννέα Ρίγες!

Τότε, και ενώ ο κάθε Έλληνας θα ποθούσε η σημαία του να κυματίζει αιώνια στο μπαλκόνι του, νιώθει σαν αυτός ο ίδιος να αμαυρώνει το ένδοξο παρελθόν, ότι προσβάλλει την ίδια ως και τη μνήμη όσων ιερών και οσίων αυτή συμβολίζει. Κι αυτό γιατί, το να επιτρέπει το κυμάτισμά της κάτω από τις σημερινές συνθήκες, συνθήκες επιδρομής της παγκόσμιας κλίκας της νέας τάξης πραγμάτων κατά της πατρίδας του, είναι σαν να επικροτεί το άδικο και την πισώπλατη δολοφονία και αφανισμό της Ελλάδας.

Τότε βλέπει πως κάτι πρέπει να αλλάξουμε στην πορεία των πραγμάτων. Το απαιτεί η ψυχή του Έλληνα, η ψυχή όλων μας: κάτι ν' αλλάξουμε…

Αντί, λοιπόν, να ευτελίζουμε τη σημαία μας, το σύμβολό μας που, φυσιολογικά, όπως συμβαίνει σε κάθε λαό, θα πρέπει να είναι η προέκταση της ψυχής μας ή, άλλως, ο καθρέφτης αυτής και της διάθεσής μας…

Αντί να την ευτελίζουμε δίνοντας το δικαίωμα άλλοθι στους δυνάστες μας με τη δυνατότητα που τους δίνουμε, έτσι, να καμώνονται και να διατυμπανίζουν ή να αφήνουν να εννοηθεί ότι, δήθεν, η αναπεπταμένη σημαία μας τους υποδέχεται και, μαζί με την ανοχή μας και την εν γένει παθητική και χειρότερη γραικύλου στάση μας, ότι χαιρετίζει κυματίζουσα τις ανθελληνικές μεθοδεύσεις τους…

Αντί γι' αυτό, η σημαία μας, μέχρι νά 'ρθει η άγια ώρα του μεγάλου ξεσηκωμού και της λευτεριάς, είναι αναγκαίο να μην κυματίζει στο μπαλκόνι μας, παρά μονάχα στις μεγάλες ημέρες των Εθνικών επετείων, τότε που οι εξουσιαστές της παγκοσμιοποίησης, όπως κάνουν σε κάθε πνευματική ανάταση του Έθνους μας, ποθούν να την υποστείλουμε.

Ε, λοιπόν, μόνο τότε θα κυματίζει· και θα κυματίζει περήφανα!

Στις Εθνικές επετείους σαν κι αυτή που αναμένουμε τον Οκτώβριο κάθε χρόνο, σε λίγες ή περισσότερες μέρες.

Την ημέρα της σημαίας.

Την ημέρα του ΟΧΙ.

Εκείνη την ημέρα που οι Πανέλληνες εορτάζουμε την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940!

Εκείνες τις στιγμές αιωνιότητας που η ποιότητα της ψυχής και του πνεύματος αντιτάχθηκε, για άλλη μια φορά, στην ποσότητα των αριθμών και της υλικής δύναμης, και το φως το αιώνιο συλλειτούργησε, και πάλι, με το Ελληνικό πεπρωμένο!

Την ημέρα της έναρξης ενός, ακόμα, μεγάλου έπους των Ελλήνων.

Έπους ηρωικού και ένδοξου, έπους του λαού εκείνου που, σαν χτυπά συναγερμό η ώρα της ιστορίας, προτιμά την ξαστεριά, έστω και λαβωμένη, στον ουρανό της καρδιάς του, από το ξεπούλημα της ψυχής για τις χαύνες και πλάνες απολαύσεις και ανέσεις του "σήμερα".

Μόνο αυτές τις ημέρες θα πρέπει να ανεμίζει η σημαία μας στο μπαλκόνι, σε ένδειξη της τιμής κι ευγνωμοσύνης που οφείλουμε στον αγώνα των αθανάτων νεκρών και όλων εκείνων που μας διαφύλαξαν, όχι, μόνο, την εδαφική ακεραιότητα της πατρίδας μας, μα, κυρίως και πάνω απ' όλα, την τιμή και αξιοπρέπεια του Έθνους και του λαού μας.

Γι' αυτό, λοιπόν, θα ανεμίζει αυτές τις ημέρες.

Και για να μας δίνει κουράγιο, δύναμη και πίστη, για τους νέους αγώνες. Απ' την επαύριον, κιόλας της γιορτής. Αγώνες για λευτεριά και δημοκρατία, για φως και αξιοπρέπεια!

Γιατί, μετά τη γιορτή, είναι προτιμότερο, αντί της νηνεμίας του κυματισμού στον αγέρα της υποταγής του πνεύματος… αντί της ατίμωσης του ίχνους της ιστορίας… ναι, είναι προτιμότερο τότε, να έχουμε μια σημαία, όχι καθαρή και παρφουμαρισμένη, μα νοτισμένη με τίμιο ιδρώτα περήφανης προσφοράς στο δίκιο και στους αιώνες.

Ναι, προτιμούμε ν' αγωνιστούμε μαζί της, στον αγώνα τον καλό και να πιούμε στο κορμί μας το άρωμα και το χυμό των όσων αυτή συμβολίζει. Εννέα Ρίγες!

Έχουμε ηθικό χρέος, να αγωνιστούμε, να προτάξουμε άοπλοι τα στήθη μας στη μεθόδευση της εξουσίας. Έχουμε όπλα μας την πίστη στην πατρίδα. Την αγάπη στον κάθε Συνέλληνα. Το σεβασμό της ζωής και της αξιοπρέπειας κάθε ανθρώπου. Ας ματώσουμε! Ας θυσιαστούμε! Το αξίζουν οι ιδέες που υπηρετούμε και που κι η σημαία αυτή συμβολίζει. Αλλιώς, ποια ζωή μπορεί να υπάρξει που να αξίζει να τη ζεις! Εννέα Ρίγες!

Γιατί, εν τέλει, όλοι οι Έλληνες προτιμούμε μια σημαία, όχι των σαλονιών, του καθωσπρεπισμού και των ευνουχισμένων συνειδήσεων, ούτε μια σημαία των ερπετών φίλων της εξουσίας, των αυλοκολάκων και των σφουγγοκωλάριων, ούτε, φυσικά, μια σημαία των ατσαλάκωτων πρέσβεων

ή των πληρωμένων κονδυλοφόρων, των εξώνητων πολιτικών και των ελάχιστων, ευτυχώς, εκμαυλισμένων στρατηγών, μα μια σημαία περήφανη, τίμια και γενναία!

Μια σημαία, όχι φρεσκοσιδερωμένη, μα ξεβγαλμένη στην καθαρότητα της σκόνης πεδίων αξιοπρέπειας, μια σημαία ποτισμένη με στάλες ψυχής, σε αγώνες ενάντια στην όποια κρατική ή άλλη βία· ενάντια στην καταπίεση από οποιαδήποτε εξουσιαστική ή αντιεξουσιαστική εξουσία· ενάντια στην εκμετάλλευση και κακοποίηση αθώων ψυχών!

Μια σημαία πιστή στο Σύνταγμα και συνεπής στην ακροτελεύτια διάταξή του, ν' αγωνίζεται με πάθος και με κάθε μέσον για την τήρησή του.

Κι' ακόμα, μια σημαία ποτισμένη με αίμα αγώνων ενάντια σε κάθε επιβουλή κατά της πατρίδας μας και των πατρίδων όλου του κόσμου.

Μια σημαία μπαρουτοκαπνισμένη για τα ιδανικά της! Και για όλα, όσα πιστεύουμε!

Για τη Δικαιοσύνη και την Αλήθεια… τη Δημοκρατία... την Αξιοπρέπεια… τη Λευτεριά!

Μια σημαία **ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ**!

Μια σημαία **ΕΛΛΗΝΙΚΗ**!

ΜΑ ΠΡΕΠΕΙ, ΕΜΕΙΣ, ΠΡΩΤ' ΑΠ' ΟΛΑ, ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΑΥΤΗ Η ΣΗΜΑΙΑ!... Τότε, μόνο, θα έχει νόημα ο κυματισμός της στο μπαλκόνι μας, την 28η Οκτωβρίου και όλες τις άλλες Εθνικές επετείους!

Σε λίγες ημέρες… ώρες, θα ξημερώσει η μέρα της μεγάλης επετείου. Μέχρι την παραμονή αυτής της ημέρας, ας νιώσουμε όλοι τη σημαία μας να μας ντύνει την ψυχή σε κάθε μάχη του ιερού αγώνα της πατρίδας μας κατά της παγκόσμιας δικτατορικής διακυβέρνησης, ενώ, μια άλλη ολόιδια, ας κυματίζει μεσίστια στο μπαλκόνι μας, για να δείχνει το πένθος της ψυχής μας, όσο στενάζει η πατρίδα κάτω απ' την μπότα της καταπίεσης.

Γιατί ποιά ζωή αξίζει να ζεις και τί νόημα έχει, χωρίς λευτεριά και αξιοπρέπεια!

Γιατί ελεύθερος ζει, μόνο εκείνος που είναι αποφασισμένος να πεθάνει!

Για τη Λευτεριά!

Για την Αξιοπρέπεια!

Γι' αυτό που δίνει νόημα στη ζωή και μεθά την ψυχή μας.

Γι' αυτό που είναι η ψυχή μας!

Εννέα Ρίγες: Ελευθερία ή Θάνατος!

Εννέα Ρίγες!!

Ιωάννης Παναγάκος